

När Gud skapade världen lade han ner tecken och spår av sitt eget väsen i hela skapelsen. Människan skapade han till sin egen avbild. Gud är i sig själv en treenig kärleksgemenskap, där Fadern och Sonen lever i Andens enhet. Varje gång vi gör ett korstecken bekänner vi oss till den heliga Treenigheten. Varje gång välsignelsen ges sker det i den treenige Gudens namn. I hela skapelsen kan vi hitta tecken som pekar tillbaka på Gud. Det gäller naturligtvis i första hand oss människor, som skapats till Guds avbild och är kallade och inbjudna att leva i hans gemenskap i all evighet. Därför måste vi redan här på jorden börja vänja oss vid detta liv. Vi får så att säga öva in evighetens liv här i tiden. Vi får lära känna Gud och försöka efterfölja honom under hela vår jordiska pilgrimsfärd mot den eviga härligheten. Gud blir själv människa i Jesus Kristus för att visa oss hur vi skall leva här på jorden för att en gång kunna komma in i Guds eviga rike. Jesus föds av Jungfru Maria och får stå under sin fosterfar Josefs beskydd. Denna heliga familj är och förblir den lysande förebilden för detta liv i ömsesidig och självutgivande kärlek som varje mänsklig familj är kallad till. Ja, hela mänskligheten är avsedd att leva så, i kärlek, godhet och rättfärdighet. Kyrkan skall på ett helt speciellt sätt återspegla detta ideal, som har sin urbild i Treenighetens eget liv.

Det är ingen tillfällighet att vi får födas i en familj. Varje familj skall återspegla något av den ömsesidiga kärlek som finns i Guds inre liv. Den eviga kärleksrelationen mellan Fader och Son i Anden skall inspirera och befrukta relationerna mellan medlemmarna i familjen. Genom Guds nåd får de som lever tillsammans i familjen hjälp att leva så som Paulus skriver i dagens andra läsning ur Kolosserbrevet: ”Som Guds utvalda, heliga och älskade skall ni klä er i innerlig medkänsla, vänlighet, ödmjukhet, mildhet och tålamod” (3:12). Sedan fortsätter han att teckna en underbar idealbild av hur det skall vara att leva tillsammans i en familj. Men vi inser snart att man ständigt behöver Guds nåd och hjälp för att kunna leva på detta sätt. Därför är det så viktigt att man i varje familj verkligen ber tillsammans om Guds kärleksfulla hjälp, både i hemmet och i mässan.

Det är i familjens kärleksfulla sköte som vi lär oss att leva ett kristet liv. Sedan är det vår uppgift att sprida detta sätt att leva, när vi sänds ut till olika delar av samhället, till skolan, till arbetsplatsen. Det liv i ömsesidig kärlek som vi lärt oss i familjens trygga sköte måste få genomsyra alla våra mänskliga relationer. Den katolska socialläran försöker beskriva hur vi kan översätta det bibliska ideal som vi möter i evangeliet och i Paulus’ brev till det vanliga vardagslivet. Varje församling skall vara en skola där vi steg för steg lär oss att leva tillsammans med allt slags människor, som kommer från olika delar av samhället och från världens

alla hörn. Sedan får vi uppgiften att sprida detta i vårt svenska samhälle, som tyvärr tenderar till segregation mellan olika grupper.

Under det jubelår som vi idag kommer att avsluta i vårt stift har kyrkan försökt hjälpa oss att förnya vårt sätt att leva tillsammans i den heliga familjens efterföljd. ”I den familjen har du givit oss ett föredöme. Låt vårt liv tillsammans mogna i kärlek och enhet och fortsätta i vårt eviga hem”. Vi har fått tillfälle att omvända oss och besinna oss på vad som är väsentligt. Vi har fått göra bot och ta emot avlat. Vi har deltagit i pilgrimsfärder och reträtter. På många olika sätt har vi kunnat stärka varandra i tron, hoppet och kärleken. Vi har alla ett personligt ansvar att se hur vi på bästa sätt kan ta emot denna jubelårets nåd för att komma Jesus närmare och efterfölja honom trognare. Även om jubelåret nu avslutas, måste frukterna och följderna fortsätta att berika vårt liv, både som enskilda personer, som familjer och församlingar. Därför kan det vara bra att vi frågar oss själva hur vi nu kan gå vidare på omvändelsens väg med större trohet och engagemang.

Här i vår kära Domkyrka har jubelåret fått en helt speciell prägel. Det invigda kors som ställdes upp bredvid altaret försvann. Varje gång jag firat mässan här i domkyrkan tänkte jag på att detta heliga kors var borta. På det sättet blev det faktiskt ännu tydligare vilken stor betydelse Jesu heliga kors måste ha i vårt liv. Vår stora frestelse är ofta att fly från korset, att förringa eller förneka korset. Vi blundar för det kors som så många kristna får bära när de förföljs. Vi vänder bort blicken och stänger våra hjärtan för dem som drabbas av krigets gissel och får leva i korsets skugga. Gång på gång och på många olika sätt försöker vi undgå korset. Våra lidande och nödställda bröder och systrar, som får bära sitt kors, vill vi sällan hjälpa och understödja.

Även om vi inte har fått se det speciella jubelårskorset så står Korset fast i denna vår värld. Den Korsfäste har inte övergivit oss och vår hårt prövade värld, även om vi själva har vänt bort blicken och vårt hjärta från dem som får dela korsets börda. Vi vet att det är genom sitt heliga kors som Jesus har frälst och återlöst vår värld. Det är korset som pekar fram mot uppståndelse och påsk. Varje gång vi gör korstecknet i den heliga Treenighetens namn, blir vi påminda om vår kristna tros stora mysterier: att Fadern och Sonen är ett i Andens enhet och att Sonen blivit människa för att frälsa oss genom sitt heliga kors. När vi nu får avsluta detta jubelår får vi förnya vår tro på Treenigheten och på Jesu heliga kors. Vi ber för varandra att vi tillsammans som Guds heliga folk växer i trohet mot den Gud som av kärlek till oss blivit människa och dött för oss på korset, för att visa sin kärlek till hela vår värld. Låt oss hjälpa varandra att efterfölja honom med större iver och trohet.